பாட்டுக் கொருபுலவன் பாரதியடா - அவன்
பாட்டைப் பண்கொடுப்பாயடி பைங்கிளியே

கூட்டுக் குடிவைத்தானடி - கண்ணம்மா
கூடிய தூக்கிடுவேனா?
வாட்டக் கனியவிடி — கண்ணம்மா
வானக் கருமை கொள்வேனா?
பாட்டுக் கருள்வாய் - புதுவை
பதித்த நன்னயமும்
நாட்டு நடு நகியின் - தெளியும்
நல்லுத்திரங் காணடி!

தேனே மலர்ப்பொழிலே - உனது
சிந்தையிற் புண்ணாகுதடி?
நீலக் கடலலையே - உனது
நெஞ்சு எனக்கு கொடடி!

கோலக் குயிலினமே - உனது
குரலுன்னைமையடி!
வானக் மேகியது - கண்ணம்மா
வாவக் காதல் கொண்டேன்!

கங்கைத் தேவனுக் கோர் பால மமை
ப்போம்
ஆதுனை மேனைத்திவிதி சமைப்போம்
வங்கத்தி லேவுவரும் நீலக் மீனகயல்
மையத்து நாடகளில் பயிர் செய்வோம்
கீந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே
தோடு நாட் நாட்டிடும் பெண்களுடனே
சிந்தாநதி தெதுங்கினில் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகளோட்டி விளையாடி வருவோம்.

சென்று கிழவோன் குடிவர்
செம்மலைதிர் நன்னி
நன்று பரி வொடு நீடு
நீதுக்கை நல்கி
என்றிறன் மகத்திகே
வாகுபெரிதர்
கன்றியமை யாத வுரன்
எய்திகை எண்ணுன்.

பள்ளிவயல் கேட்கப் போய் புலேனை
யே பரிகொடுத்தது போல்...

சொல்லாலுத்துக் கோபமெல் சொல்ல
வாத்துப் பகியும் கடுக் தொன்ன பயன்?

சாதலின் இன்னுதிலையே; கினிதுசாதலுடம்
நிதல் கிழையாக் கடை.

மலையையும் வென்றும் பல் யோசனை பலைதும்
உலகெலாந் தனிக்கோ லோத்தினும் புவியான்
தத்தமது பாட்டுத் தலையும் மடுமேல்
யாத்தமுன வாகுந்தும் புரண்டும் எழுந்தும்
சேய்வலை கரைவன் கிது உனது கொடுத்தும்
கையுக் தேகிடும் கட்டிலும் மடத்துள்
தேவே மனைநாத் கொடுத்திக் கோதும்
மதிக்கு சொல்லாவன் மகுந் வாஅவைத்தும்
உன்கலை மதனின் துன்னினாது சேய்வை
வைத்துப் பாலுகத்தும் வாலுக் அவைத்தும்
நெய்புடை அழகுள் மெய்யெல்லாம் பூசியும்
பனக் களிப்பனிக்கே மக்கிலையமன்றாது
தினவுக் கழுப் பேர்க்கேத் தீரும்பும் உனதோ?

நிலத்தியன்பான் நீர்நிரந்தரமும்
மாந்தர்க்
கினத்தியன் பதாமே மறிவு.

நீர் கிழிய வையத வடுப் பொல
மாறுமே
தீவாமே தான்னோர் கினம்.

எந் நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வு
ண்டாம் உய்வில்லை
செய் நன்றி கொன்ற மகற்கு

மனிதர் உணவை மனிதர்
பசிக்கும் வழக்கம் கிலியுண்டோ!

நல்லதோர் வீணை செய்தே அதை
நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ?

அருத்தது கலப்பும் பனிக்கோல் நெஞ்சும்
பகுத்தது கலப்பும் மெயும்.

தாயின்புறுவது உலகு கின்புறுக் கண்
காயுமுவர் கருதுறிக் தர்.

கின்பமென்று கொடுமை உலகில்
கின்பமாக வாழப் பேன்

மாதவர் கோன்பும் மடவார் கற்பும்
கொவலன் கானல் கன்றெனிக் கிறும்
— மணமேகலை —

பெண்ணின் பெருந்தக்கயாவுள கற்பெனும்
திண்மை யுண்டாகப் பெறின். — குறள் —

தேவத்தும் ஞான்றாகத்தும் தேண்ணிக்கடல்
கடந்தும்
மாவத்தும் பாரான்றமே பலப்பிழைத்தும் - மேலாய்ப்
பாவுன் உடம்பை வயர்ந்தான் கொடுமையான்
நாதி பாசிக்கே நேம். (ஞானை)

பழுதிய பணகையும் பயனிலான்றுதே! சிவ